

Addi Andersen (CD):

Jeg skal herved meddele, at Centrum-Demokraterne også kan tilslutte sig forslaget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil blot bruge det lille ord ja til forslaget.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jamen jeg skal takke det flertal, der kan støtte forslaget. Det er jo desværre nødvendigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 13:

Forslag til lov om tilskud til Grønlands hjemmestyre.

Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 3/10 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Rosing (S):**

Jeg har ikke meget at sige til dette forslag, da det jo er færdigforhandlet mellem regeringen og landsstyret. Som under enhver anden forhandling har man givet og taget, men man må vel sige, at Grønlands hjemmestyre har udtrykt sin tilfredshed; alle partier har ved behandlingen af dette forslag under Landstingets forårsamling i maj måned udtrykt tilfredshed med resultatet.

Når dette er sagt, så er jeg noget mere bekymret for det, der ikke står i lovforslaget, som også vedrører bloktilskudsperioden 1991, 1992 og 1993. Der nævnes ikke ét ord om, hvad der skal ske, når amerikanerne forlader Sønder Strøm-

fjord. Jeg nævnte dette emne allerede under åbningsdebatten, men fik ikke noget direkte svar af statsministeren, som jo også er ansvarlig minister for Grønland. For hvad skal der rent faktisk ske? Alle ved, at amerikanerne trækker sig ud fra deres militære anlæg overalt i verden hurtigere end beregnet og uden kompensation til de hidtidige værtslande. Vi må formode, at det samme vil være tilfældet for vores vedkommende. Selv om statsministeren under afslutningsdebatten i sidste samling udtalte, at konsekvenserne af verdensfreden for Grønlands vedkommende ville være en national opgave, kan jeg frygte, at statsministerens tavshed må tolkes sådan, at staten ikke er indstillet på at bære sin del af betalingen for denne fred.

Nu har Danmark i 40 år haft store økonomiske fordele af amerikanernes tilstedeværelse i Grønland, og det har vi i Grønland naturligvis også, fordi Grønland hurtigere kom ind i jetalderen, da der faktisk var en lufthavn til stede, som man kunne bruge. Havde det ikke været tilfældet, så havde Danmark nu nok alligevel bekostet anlæggelse af en lufthavn for at opretholde forbindelserne mellem Danmark og Grønland og selv betalt udgifterne.

For mig at se er der ingen større forskel på en almindelig overdragelse fra stat til hjemmestyre af et ansvarsområde og den situation, at amerikanerne nu forlader en for os livsvigtig funktion. Det specielle er selvfølgelig, at hverken Danmark eller Grønland hidtil har betalt til den, men i princippet er der ingen forskel. Det, denne sag drejer sig om, er, at Danmark lever op til sit ansvar, at Danmark erkender, at afspændingen mellem supermagterne har gjort militærets tilstedeværelse i Grønland stort set overflødig, og at der nu er en regning, der skal betales.

Det må ikke glemmes, at Danmark rent faktisk uden overhovedet at inddrage nogen i Grønland indgik en traktat med USA om disse militære anlæg. Det var en del af Danmarks bidrag til NATO. Jeg formoder derfor ikke, at Danmark vil lade Grønland bære konsekvenserne af traktatens ophør for så vidt angår Sønder Strømfjord og andre steder.

Jeg skal være den sidste til at påstå, at Grønland umiddelbart kan sammenlignes med udviklingslandene, men jeg vil alligevel påstå, at der er lang vej igen, før Grønland kan byde på livsvilkår på højde med resten af rigsfællesska-